

angaar Bærgens Fordringer paa Myndlingen*). Til en særlig Forfrist om Forlængelse af Fristen i dette Tilfælde ses ikke tilstrækkelig Grund.

Udtrykket „nogen, der er under Bærgemaal“, vil rumme Umyndiggjorte og Enter, for hvem fast Lovbærg er beskiftet, og formentlig ogsaa den, hvis Formue er sat under Bestyrelse af Bærg i Henhold til Forordning 11te September 1839 (saa langt Bærgemaal strækker sig). Den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udcast (§ 9) nævner tillige Umyndiges Fordringer paa Overformyndere; herfor bliver der ikke Brug i Lovforslaget, i hvilket Fordringer paa Overformynderiet i Anledning af Midler, som ere under dets Bestyrelse, ere holdte helt udenfor Forslagets Bestemmelser (se § 18 Nr. 3).

Ved Siden af de under Nr. 2 og 3 nævnte Forhold har § 8 tillige gjort sin Regel anvendelig, hvor den ene Egtefælle er den andens Debitor; de tre Aar regnes her fra Egtefællens Dødsdøds. At udstrække Reglen om Forlængelse af Fristen til dette Tilfælde har et Forbillede i Suspensionsregler, som findes i mange fremmede Lovgivninger. Hvad der har bestemt til at medtage Tilfældet, har fornemmelig været den Betragtning, at det personlige Forhold mellem Egtefæller let vil medføre, at en Gæld, som den ene Egtefælle staar i til den anden, kommer til at staa hen uafgjort, uden at den Egtefælle, der er den andens Kreditor, søger for, navnlig ved at faa en skriftlig Anerkendelse, at sikre sig imod, at dens Fordring senere kan blive behandlet som forældet. Og for saa vidt der tænkes paa Tilfælde, hvor Kravet er omtvistet eller hvor den paagældende Egtefælle af anden Grund ikke kan faa en Anerkendelse fra den andens Side, er det anset mindre ønskeligt, at Loven skulde gøre det nødvendigt for Egtefællen, for at bevare sit Tilgodehavende, at anlægge Søgmaal og dermed foretage et Skridt, som maaske kan virke forstyrrende paa det ægtefællige Forhold. — Naturligvis ville Forudsætningerne for at anvende Bestemmelsen i dette sidst omtalte Forhold kun kunne indtræde, hvor der overhovedet findes Særlige Sted mellem Egtefællerne.

Bestemmelsen i § 8 udelukker naturligvis ikke Anvendelse af Reglen i § 7, hvor Bærgen eller Bestyreren — f. Eks. ved ikke at optage Fordringen i sit Regnskab — har udvist et Forhold, som falder under denne Paragrafs Forfrist. Vil fremdeles Forbringshaveren i

Kraft af nogen af de almindelige Regler i §§ 2 til 6 have en længere Frist, end § 8 giver, medfører denne Paragraf ingen Forfortelse af Fristen.

Til § 9.

Reglen i § 9 har, for saa vidt den angaar Tilfælde af Dødsfald, sit Forbillede i Bestemmelser, som findes i de fleste nordamerikanske Staters Forældelseslove*), ligesom en beslægtet Bestemmelse for dette Tilfælde findes optagen i det tytte Civillovbogsudkast (første Læsning § 167, anden Læsning § 172). Tanken med Bestemmelsen er, at naar Forbringshaverens Formue overgaar under andres Bestyrelse, være sig ved hans Død, ved hans Umyndiggørelse eller Konkurs, eller hvor han er forsvunden, bør der være sikret dem, der overtage Boet, en saadan Frist, at de ikke udsættes for, at Forældelsesfristen udløber, inden de have haft Lejlighed til at gennemgaa Boets Papirer og sætte sig ind i den Af dødes Forhold og derefter gøre de fornødne Skridt; og at der ligeledes ombendt, naar Debitor dør, bør sikres Kreditor Tid til at faa at vide, til hvem han har at henvende sig, og til derefter at henvende sig til de paagældende og afvente, at disse, efter at have undersøgt den Af dødes Optegnelser eller paa anden Maade indhentet Oplysninger, bestemme sig, om de ville betale eller ej, og til saa endelig at gøre de fornødne retslige Skridt. Er der offentligt Skifte, eller er Proklama udstedt, vil iøvrigt Bestemmelsen, for saa vidt Taler er om Debitors Død, til Dels tabe sin Betydning som Følge af Reglerne i §§ 10 og 13.

Det er fundet rettest, for at have en sikker Frist, at regne den Tid, der sættes i Tilfælde af Kreditors eller Debitors Død, fra selve Dødsfaldet og ikke, som flet i en Del af de fremmede Love, fra den Tid, nogen har overtaget Boet. Ombendt er det, til Dels af tilsvarende Grunde, fundet rigtigst, i Tilfælde hvor Forlængelse skal indtræde paa Grund af Kreditors Forsvinden, at regne et Aars Fristen fra den Dag, da Bærg bliver beskiftet, og ikke, som det derimod er flet i det norske Udcast, allerede fra det Døjsblik, da Kreditor er forsvunden. Dels betegner Bærgeskiftelsen et bestemt og sikkert Tidspunkt; dels vil, naar dette Tidspunkt bliver afgørende, Reglen kunne gøre Tjeneste ogsaa hvor der, i det Døjsblik Beskiftelsen sker, er hengaaet over et Aar (eller næsten et Aar) efter det Døjsblik, der maatte blive at betragte som Tidspunktet for Kreditors Forsvinden.

*) Anf. Værk S. 153—55 og 164—66.

*) Ovenanførte Værk S. 150.